

Arrest

nr. 260 990 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd geboren in Angola. Hij komt in België toe op 18 oktober 2002. Verzoeker dient twee asielaanvragen in bij de Belgische overheden. Beide asielaanvragen worden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze weigeringsbeslissingen worden bevestigd door de Raad van State.

1.2. Verzoeker dient vervolgens drie keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden door verweerder afgewezen. De beroepen die hiertegen worden ingediend worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.3. Op 24 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 31 januari 2011 onontvankelijk verklaard. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest van 28 mei 2015 met nr. 146 065.

1.4. Bij vonnis van 4 december 2014 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Gent erkend als staatloze.

1.5. Op 9 september 2015 dient verzoeker een volgende aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 12 november 2015 neemt verweerder een beslissing waarbij de aanvraag, bedoeld in punt 1.5., onontvankelijk wordt verklaard. Tevens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen voormelde beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 2 februari 2018 met nr. 199 136.

1.7. Verzoeker dient op 16 november 2018 opnieuw een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Verweerder neemt op 30 maart 2021 een beslissing waarbij de aanvraag bedoeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2018 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2003 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 04.02.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 14.09.2004 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.03.2005 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 15.03.2005. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk vier maanden voor wat betreft de eerste asielprocedure en een half jaar voor wat de tweede asielaanvraag betreft – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar de problemen in zijn land van herkomst die hij aldaar zou hebben ondervonden. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid

daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering ondersteunt. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend aan de genaamde S.A. geboren te Luanda op 18 december 1984 middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent dd. 4 december 2014 kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Angola, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene stelt dat hij geen enkele nationaliteit heeft dus evenmin een paspoort en dat hij daardoor onmogelijk kan terugkeren. Hieromtrent merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij reeds stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of hij over een reisdocument zou kunnen beschikken. De loutere vermelding dat hij over geen paspoort beschikt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

Betrokkene meent dat hij als staatloze een verblijfsrecht dient toegekend te worden. Hij verwijst hiervoor naar artikel 31 lid 1 van het Staatlozenverdrag dat zou bepalen dat betrokkene na zijn erkenning als staatloze, niet uit het land kan worden gezet, behoudens om redenen van nationale veiligheid of van openbare orde. Het louter feit dat betrokkene het statuut van staatloze heeft verkregen impliceert geenszins dat betrokkene hierdoor automatisch gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven. Voormeld artikel 31 van het Verdrag van New York, dat stelt dat 'de verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde' is niet toepasselijk op betrokkene gezien hij niet rechtmatig op het grondgebied verblijft. De authentieke taal van het Verdrag betreft het Engels, taal waarin voormeld artikel 31.1 luidt als volgt: 'The Contracting States shall not expel a stateless person lawfully in their territory save on grounds of national security or public order'. De term 'lawfully' wijst volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV arrest nr. 172 846 van 4 augustus 2016) wel degelijk op een wettig, een legaal verblijf, op het grondgebied van de verdragsluitende Staten. Artikel 31 lid 1 is dus niet van toepassing daar betrokkene niet legaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State d.d. 23 september 1998 en naar een arrest van het Hof van Beroep van 17 september 2014 omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan betrokkene om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Betrokkene verwijst verder nog naar twee arresten van het Grondwettelijk Hof (arrest van 17 december 2009 en 11 januari 2012). Betrokkene meent dat hij zich als erkend staatloze in een grotendeels vergelijkbare situatie bevindt als een erkend vluchteling en dat een verschil in behandeling niet verantwoord zou zijn zodat er sprake is van een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer er geen machtiging tot verblijf wordt toegekend aan een erkende staatloze. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben (GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7. en GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijf zou genieten in Angola (supra). Betrokkene brengt geen element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in Angola, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari vastgestelde discriminatie. Betrokkene toont aldus geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betrokkene verwijst verder nog naar het Federaal regeerakkoord van oktober 2014 dat zou voorzien in een tijdelijke verblijfsvergunning voor erkende staatlozen. We dienen op te merken dat een regeerakkoord een tekst is waarin de regering haar voornemens voor een zittingsperiode uiteenzet. Dergelijk akkoord heeft echter verder geen wettelijke waarde. Het akkoord heeft, zoals betrokkene zelf aangeeft, tot op heden niet geleid tot een wetgevend initiatief terzake. Betrokkene kan zich aldus niet beroepen op een wetgeving die op dit moment niet van kracht is. Het is dus momenteel aan de wetgever om een bepaling te voorzien voor de erkende staatlozen (van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben) die gelijkaardig aan art. 49 Vreemdelingenwet voor erkende vluchtelingen. Niettegenstaande kan betrokkene niet ontkennen dat wij als administratie voldoende rekening gehouden hebben met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof (supra). Zoals reeds gesteld vergeet betrokkene duidelijk dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben. Betrokkene toont niet aan dat hij zich in dergelijke situatie zou bevinden en aldus kan er geen sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betrokkene beweert verder nog dat hij zich een prangende humanitaire situatie zou bevinden en dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Hij laat echter na dit verder te verduidelijken of enig bewijsstuk voor te leggen. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat men niet kan terugkeren en dat men zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij onverwijderbaar zou zijn en dat hij niet vrijwillig zou kunnen terugkeren naar Angola daar hij geen identiteitsdocumenten zou hebben en dat deze hem niet zouden kunnen afgeleverd worden daar de Angolese overheid geen medewerking zou leveren. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. De bewering dat hij tientallen keren naar de Angolese ambassade zou zijn getrokken, dat zijn vorige raadsman tot 2 keer toe een aangetekend schrijven heeft verstuurd en dat er ook op 19.06.2018 een aangetekend schrijven werd verstuurd naar de Angolese ambassade toont dit niet aan. De Angolese ambassade heeft nooit formeel bevestigd dat zij geen documenten zouden kunnen afleveren. Bovendien merken wij op dat het principe gehanteerd wordt dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Volledigheidshalve merken wij nog op dat wij, zonder het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te miskennen, enige vraagtekens plaatsen bij betrokkenes opgegeven geboortedatum. Zo heeft betrokkene altijd verklaard geboren te zijn op 18 december 1984. Niettemin heeft de botscan verricht door dokter Maes op 31 oktober 2002 aangetoond dat betrokkenes leeftijd toen geschat moest worden op 19 jaar of ouder. Het is dan ook enigszins merkwaardig dat betrokkene nog steeds volhoudt geboren te zijn op 18 december 1984 terwijl dit aan de hand van een röntgenopname van linker hand -en pols niet correct bleek te zijn. Betrokkene heeft hieromtrent nooit enige verklaring gegeven, noch heeft hij een andere geboortedatum doorgegeven. Het is dan ook enigszins merkwaardig dat betrokkene volhoudt geboren te zijn op 18 december 1984 en dat hij de procedure tot erkenning tot staatloze op die basis heeft gevoerd.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds bijna 18 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd (de twee asielprocedures buiten beschouwing gelaten (supra)) bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.11.2002, op 28.09.2004, op 08.11.2007, op 08.02.2011 en op 24.11.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij alhier als jongvolwassene is aangekomen, er ondertussen bijna 18 jaar verblijft en dat hij alhier een privéleven heeft opgebouwd. Betrokkene meent dat hij alhier een privéleven en sociale banden heeft ontwikkeld en verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf zou een schending inhouden van artikel 8 EVRM. In deze context verwijst hij tevens nog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens en naar een arrest d.d. 26.04.2018 van het EHRM inzake Hoti vs Kroatië. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook voor wat de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM moeten we nogmaals stellen dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bijkomend stellen wij nogmaals dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en dat staten in beginsel niet de verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het indienen van een aanvraag houdt derhalve in beginsel geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich nooit schuldig zou gemaakt hebben aan een schending van de nationale veiligheid of openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen van vrienden en kennissen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.9. Eveneens op 30 maart 2021 neemt verweerder een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van enig ander document dat hem toelaat om op het Belgisch grondgebied te verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde, vierde middel – die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing en die wegens hun onderlinge samenhang, samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de motiveringsplicht”, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van de behoorlijke termijn en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“[...] Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹.

Dat tevens het beginsel van de behoorlijke termijn dient gerespecteerd te worden.

Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 16 november 2018 ingediend, en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen op 30 maart 2021. Dat verweerder dus 2,5 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande zijn verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoeker zich in tussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken. Verzoeker had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de behoorlijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoeker gedurende jaren in de samenleving kon integreren, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2002 in België verblijft, hij volledig geïntegreerd is in de samenleving.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheidsbeginsel, nu geenszins kan verantwoord worden waarom verweerder maar liefst 2,5 jaar nodig had alvorens een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker.

[...]

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Verzoeker heeft in november 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het art. 9bis Vw. ingediend.

Pas bij beslissing van 30 maart 2021, hetzij 2,5 jaar later, wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Aangezien verzoeker dermate lang diende te wachten alvorens hij een beslissing ontving, ontstond bij hem het gerechtvaardigde vertrouwen dat zijn aanvraag deze keer zou worden goedgekeurd. Minstens

was dit de verwachting die bij verzoeker is ontstaan, waardoor hij zich verder geïntegreerd heeft in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

[...]

2.3.1.

De motivering in de bestreden beslissing waarbij de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden worden verworpen, kan geenszins worden weerhouden.

Dat verweerder stelt dat het feit dat verzoekster staatloos is, zijn problemen die hij in zijn land heeft ondervonden, zijn staatlozenstatuut, zijn langdurig verblijf, zijn in België opgebouwd privé-leven en sociale banden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn en niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele afdoende motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen samen, zijn langdurig verblijf in België, zijn staatlozenstatuut,... niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

2.3.2.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij nog over een verblijfsrecht in Angola beschikt en niet aantoonst dat hij reeds stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij over een reisdocument zou kunnen beschikken.

Verzoeker benadrukt dat hij in zijn verzoek dd. 16.11.2018 nochtans heeft uiteengezet dat hij – die effectief als staatloze werd erkend – over geen paspoort beschikt, dat hij tientallen malen naar de Angolese ambassade is geweest teneinde te informeren of hij alsnog enig document kan bekomen en/of hij een verblijfsrecht heeft in Angola en dat ook zijn voormalige raadsman de ambassade tot tweemaal toe aangetekend aangemaand heeft om een schriftelijke repliek te geven, doch dit alles tevergeefs.

Het staat vast verzoeker geen enkele nationaliteit heeft en er geen enkel land is dat verzoeker als onderdaan beschouwd. Hij is dan ook niet repatrieerbaar. Dit blijkt voldoende dat hij reeds meer dan 18 jaar in België wordt gedoogd.

Verweerder heeft hiermee geen enkele rekening gehouden, zodat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst in die zin naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 17 september 2014 welke bepaalde dat een erkende staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfsrecht. Het Hof stelde o.m. dat de overheid verplicht is een verblijfskaart af te leveren, zolang er geen wettelijke regeling komt die niet-repatrieerbare staatlozen op dezelfde manier behandeld als erkende vluchtelingen (Hof van Beroep Brussel, 28 november 2014, nr. 2014/71243).

Het Hof verwees hierbij naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof dd. 11 januari 2012 waarin gesteld wordt dat erkende staatlozen die kunnen aantonen dat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen bekomen in een andere staat waarmee ze banden zouden hebben, zich bevinden in een situatie die zeer lijkt op die van een erkende vluchteling. Erkende staatlozen krijgen evenwel geen automatisch verblijfsrecht in België omdat dit (nog) niet wettelijk geregeld is. Een dergelijke ongelijke behandeling in een vergelijkbare situatie is volgens het Grondwettelijk Hof dan ook discriminatoir.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren en welke uiteraard grotendeels gelegen zijn in het staatloze statuut van

verzoeker, gewoonweg worden afgewezen met de vage en stereotype opmerking dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij onmogelijk naar Angola kan terugkeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en recent het Hof van Beroep te Brussel, zodat hij geenszins op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoekers heeft onderzocht. Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom er in casu met deze aangehaalde rechtspraak geen rekening diende gehouden te worden, niettegenstaande verzoeker als staatloze werd erkend en hij niet repatrieerbaar is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel.

2.3.4.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing⁴.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoekers aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 5.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het staatloze statuut van verzoekster, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, indien dit al mogelijk zou zijn – quod certe non.

Dat de motivering van de bestreden beslissing een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

[...]

2.4.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.4.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is in België als NBMJ toegekomen, verblijft sedert 2002 ononderbroken in België en heeft alhier, zo blijkt uit de door hem neergelegde getuigenissen (cf. stuk 4 verzoekschrift) een privé-leven opgebouwd, is positief gekend in het dorp, doet vrijwilligerswerk, actief lid van verenigingen, kan onmiddellijk aan de slag..., zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker, na meer dan 18 jaar verblijf, een privé-leven in België heeft.

2.4.3.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Verweerder beperkt de motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing tot de stelling dat een tijdelijke terugkeer geen breuk betekent van de sociale relaties.

Echter verweerder is op de hoogte dat verzoeker erkend werd als staatloze doch heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat verzoeker erkend werd als staatloze een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande in België opgebouwde privéleven (wat in casu het geval is en ook aangetoond wordt) in het land van herkomst of elders verder te zetten.

Verweerder beperkt zijn beslissing tot een stereotype motivering en gaat niet na of verzoeker, na zijn erkenning als staatloze en na meer dan 18 jaar verblijf in België, zich kan vestigen in zijn land van herkomst of elders.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 8.06.2018 (205.101)6 waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 8 EVRM werd

vastgesteld nu de verwerende partij heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat de verzoekende partij erkend werd als staatloze een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande privéleven in het land van herkomst of elders verder te zetten.

Verzoeker verwijst in die zin ook opnieuw naar het arrest dd. 26 april 2018 van het EHRM Hoti vs. Kroatië⁷ waarbij het Hof Kroatië veroordeelt wegens een schending van artikel 8 EVRM omdat het gedurende vele jaren heeft nagelaten de verblijfsstatus van een staatloze man te regulariseren.

Bovendien werd in de zaak Hoti de betrokkene niet erkend als staatloze, doch besliste het Hof zelf dat de betrokkene staatloos is (terwijl in casu verzoeker al reeds door de Belgische gerechtelijke autoriteiten werd erkend als staatloze).

Het EHRM merkte in het voornoemde arrest bovendien op dat de situatie van staatlozen complex is en hierdoor niet kan vergeleken worden met die van “settled migrants”, waarrond het EHRM al heel wat jurisprudentie heeft ontwikkeld.

Het EHRM herhaalt dat maatregelen die het recht op verblijf beperken, in bepaalde gevallen een schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden, indien deze onevenredige gevolgen hebben voor het privé- of gezinsleven van de staatloze.

[...]”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat het bestaan van buitengewone omstandigheden niet kan worden aangenomen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde argumenten, waarbij eveneens aandacht werd besteed aan verzoekers statuut van erkend staatloze. Waar verzoeker in de eerste bestreden beslissing wenst te lezen welke omstandigheden dan wel kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht niet zo ver reikt als zou verweerder zulks dienen uiteen te zetten. Het volstaat dat verweerder uiteenzet waarom hij de door verzoeker aangehaalde elementen niet beschouwt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, quod in casu. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een vage, stereotiepe motivering en van een “*eenvoudige formule*”, wijst de Raad erop dat gelet op de uitgebreide motieven die in de eerste bestreden beslissing figureren, verzoeker ze bezwaarlijk kan reduceren tot een “*eenvoudige formule*”. Bovendien, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat ze niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing, bekijkt de Raad de middelen vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september

1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen.

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat niet ter discussie staat dat verzoeker bij vonnis van 4 december 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Gent werd erkend als staatloze. Waar verzoeker aldus benadrukt dat hij niet over een paspoort beschikt, geen enkele nationaliteit heeft en dat geen enkel land hem als onderdaan beschouwt, wordt dit in de eerste bestreden beslissing niet betwist. Zoals in de eerste bestreden beslissing evenwel terecht wordt vastgesteld, brengt dit statuut als staatloze niet automatisch een verblijfsrecht in België met zich mee. Verzoeker is nog steeds onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, m.i.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”* Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna: Verdrag van New York) kent de daarin beoogde personen ook geen recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als staatloze erkent.

2.7. Het houdt dus in dat verzoeker, net als elke andere vreemdeling die zich beroept op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden moet aanbrengen die aantonen dat het onmogelijk of bijzonder

moelijk is om in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

2.8. In casu heeft verweerder geoordeeld, *“Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Angola, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”*

2.9. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn verblijfsaanvraag van 16 november 2018 heeft uiteengezet dat hij *“over geen paspoort beschikt, dat hij tientallen malen naar de Angolese ambassade is geweest teneinde te informeren of hij alsnog enig document kan bekomen en/of hij een verblijfsrecht heeft in Angola en dat ook zijn voormalige raadsman de ambassade tot tweemaal toe aangetekend aangemaand heeft om een schriftelijke repliek te geven, doch dit alles tevergeefs”*. Blijkens zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, heeft hij inderdaad dergelijke uiteenzetting gedaan. Het blijft echter bij beweringen aangezien geen concrete bewijzen voorliggen van deze veelvuldige pogingen.

2.10. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn eerdere verblijfsaanvraag van 9 september 2015 heeft gesteld dat hij reeds verschillende malen de ambassade van Angola contacteerde om zijn nationaliteit te bewijzen en om hem identiteitsbewijzen te bezorgen. Hij ging ook verschillende malen langs en nam telefonisch contact op. Ook meldde hij dat de ambassade van Angola werd aangeschreven met het verzoek om ofwel identiteitsdocumenten af te leveren ofwel schriftelijk te bevestigen dat dit onmogelijk was. Er volgde een herinneringsbrief zonder enige reactie. Het waren deze pogingen die de basis vormden voor verzoekers erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zoals blijkt uit het vonnis van 4 december 2014 dat hij bij zijn aanvraag – zowel de huidige als deze van 9 september 2015 – voegde. In het arrest van de Raad met nummer 199 136 van 2 februari 2018 werd vastgesteld: *“Zowel uit de aanvraag van 9 september 2015 als uit het vonnis van 4 december 2014 blijkt bijgevolg dat verzoeker de Angolese ambassade enkel heeft gecontacteerd met het oog op een bewijs van nationaliteit, zoals een identiteitsbewijs, maar niet om te achterhalen of hij enig verblijfsrecht heeft in Angola of op enige wijze kan terugkeren.”* De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ter ondersteuning van zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ook niet het bewijs heeft neergelegd dat hij veelvuldig heeft gepoogd om bij de Angolese ambassade uitsluitel te krijgen over enig verblijfsrecht in Angola. Bij de in punt 1.8. bedoelde aanvraag werd wel een kopie van een aangetekend schrijven gevoegd, opgesteld door de raadsman van verzoeker op 19 juni 2018, gericht aan de Angolese ambassade. Hierin wordt aangegeven dat verzoeker overweegt om terug te keren naar Angola, doch niet beschikt over Angolese documenten. In voormelde brief wordt gevraagd naar de mogelijkheden voor verzoeker om een Angolees paspoort te verkrijgen, dan wel een document dat hem toelaat naar Angola te reizen en aldaar te verblijven (*“Could you kindly inform me if and how my client can obtain an Angolese passport or a permission to travel to Angola and stay over there?”*). Deze ene brief kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker veelvuldige pogingen heeft ondernomen om bij de Angolese ambassade uitsluitel te krijgen over een verblijfsrecht in Angola. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelfs helemaal geen gewag maakt van deze brief van 19 juni 2018 en het gevolg dat daaraan werd gegeven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van verweerder dat deze van oordeel is dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola (of één van de landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef). Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal wel vergezeld van bewijsstukken van afdoende pogingen om van de Angolese ambassade uitsluitel te krijgen omtrent de mogelijkheid tot het verkrijgen van enig verblijfsrecht in Angola. Dit kunnen nieuwe bewijsstukken zijn, dan wel de bewijsstukken van wat hij in zijn verzoekschrift beweert met name dat hij *“tientallen malen naar de Angolese ambassade geweest [is] teneinde te informeren of hij alsnog enig document kan bekomen en/of hij een verblijfsrecht heeft in Angola”* en *“Ook zijn voormalige raadsman maande de ambassade tot tweemaal toe aangetekend aan om een schriftelijke repliek te geven, doch dit alles tevergeefs.”* Ten overvloede merkt de Raad op dat de rechtbank van eerste aanleg te Gent in zijn vonnis van 4 december 2014 geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar of geen uitspraak heeft gedaan over de mogelijkheid van een verblijfsrecht in Angola of elders.

2.11. Verzoeker verwijst naar een arrest van 17 september 2014 van het hof van beroep te Brussel, waarin werd vastgesteld dat een erkend staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfstitel. In het arrest van het hof van beroep wordt verwezen naar het arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 van het Grondwettelijk Hof. In deze wijst de Raad erop dat in voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof kan worden gelezen als volgt: *“is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* in welk geval *“het aan de verwijzende rechter [staat] een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt”* (punt 12.2). Punt B.11 luidt als volgt: *“B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.”* Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verzoeker het motief in de eerste bestreden beslissing niet weerlegd, waarin werd gesteld dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of een ander land waar hij op rechtmatige wijze verbleef. Aangezien verzoeker niet heeft weerlegd dat hij onvoldoende bewijs naar voor heeft gebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in Angola of een ander land waar hij op rechtmatige wijze verbleef, kan hij niet dienstig verwijzen naar het arrest van het hof van beroep van 17 september 2014, dat verwijst naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof. Dergelijks kan ook al terecht worden gelezen in de eerste bestreden beslissing: *“Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben (GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7. en GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijf zou genieten in Angola (supra). Betrokkene brengt geen element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in Angola, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari vastgestelde discriminatie. Betrokkene toont aldus geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”*

2.12. Verzoeker benadrukt dat hij alhier als minderjarige is binnengekomen, dat hij reeds jarenlang hier verblijft en volledig is geïntegreerd. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verweerder vraagtekens plaatst bij verzoekers bewering dat hij minderjarig was toen hij in België aankwam. Immers kan hierin worden gelezen: *“Niettemin heeft de botscan verricht door dokter Maes op 31 oktober 2002 aangetoond dat betrokkenes leeftijd toen geschat moest worden op 19 jaar of ouder.”* Onder verwijzing naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, wordt in de eerste bestreden beslissing voorts terecht aangestipt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. De eerste bestreden beslissing zet verder genoegzaam de illegale verblijfssituatie van verzoeker uiteen en de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden uitgereikt. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat verweerder zijn aanwezigheid steeds zou hebben gedoogd gedurende zijn 18 jaar durend verblijf alhier. Het privéleven van verzoeker heeft zich dus ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was of diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

2.13. Verzoeker tracht zijn uitzonderlijke situatie in de verf te zetten door te verwijzen naar zijn staatloosheid. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 8 juni 2018 met nummer 205 101, kan de Raad enkel vaststellen dat de feiten die ten grondslag liggen aan voormeld arrest – dat hoe dan ook

geen precedentenwerking kent – fundamenteel verschillend zijn van de feiten van verzoekers eigen zaak. In het door verzoeker geciteerd arrest betrof de bestreden beslissing een beëindiging van het verblijf, in navolging van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf. Dergelijke situatie ligt in casu niet voor, zodat hij overwegingen die in dit kader zijn gemaakt ook niet zonder meer kan transponeren naar zijn eigen zaak. De eerste bestreden beslissing strekt er immers enkel toe vast te stellen dat niet blijkt dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de reguliere weg, vanuit zijn land van gewoonlijk verblijf. Er werd nog geen uitspraak gedaan over de grond van de zaak en de vraag of verzoekers privéleven alhier van die aard is dat het een verblijfs-machtiging verantwoordt. In de eerste bestreden beslissing wordt dan ook niet voorgehouden als zou verzoeker zich duurzaam moeten vestigen in het land van gewoonlijk verblijf en zijn privéleven voor onbepaalde duur aldaar zou dienen verder te zetten. Wanneer verzoeker, indien hij een aanvraag om verblijfsmachtiging voor België indient vanuit zijn land van gewoonlijk verblijf, zou worden geconfronteerd met een negatieve beslissing ten gronde – die er in wezen dan wel op neerkomt dat hij wordt geacht zijn privéleven voor onbepaalde duur verder te zetten in Angola of een ander land – kan hij deze beslissing aanvechten met de voor hem openstaande beroepsmogelijkheden. Verzoeker kan evenmin een parallel trekken tussen zijn situatie en deze die aanleiding heeft gegeven tot het arrest Hoti t. Kroatië van 26 april 2018 van het EHRM. De omstandigheden die aan het arrest Hoti ten grondslag liggen zijn, zoals door het EHRM ook wordt aangehaald, zeer complex en specifiek. In voormeld arrest werd vastgesteld dat Kroatië in gebreke is gebleven om te voorzien in een effectieve en toegankelijke procedure, of een combinatie van procedures, die de betrokkene in staat stelt om zijn argumenten voor een verder verblijf en verblijfsstatus in Kroatië te laten vaststellen met respect voor de eerbiediging van zijn privéleven. Het EHRM heeft hierbij meermaals de specificiteit van de zaak benadrukt, waarbij met name rekening werd gehouden met (a) het gegeven dat de betrokkene reeds langdurig legaal verbleef in Kroatië, toen het onderdeel uitmaakte van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië (SFRJ), en vervolgens bij het uiteenvallen van de SFRJ plots werd geconfronteerd met verblijfsproblemen, ondanks het feit dat hij nooit verhuisd was – betrokkene woonde op het moment van het arrest reeds veertig jaar onafgebroken in Kroatië, zonder een link te hebben met een ander land –, (b) het gegeven dat de betrokkene staatloos is, waarbij uit de gegevens van de zaak blijkt dat hij geen enkele band heeft met enig ander land dan Kroatië, (c) het verblijf van de betrokkene gedurende al die jaren werd getolereerd, waarbij hij gedurende de oorlog onder meer werd opgeroepen om een burgerlijke dienstplicht te vervullen, en hem af en toe een humanitaire verblijfsmachtiging werd toegekend. Het EHRM hekelde tevens het gebrek aan informatieverstrekking door de Kroatische overheden, de gestelde onmogelijke voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen en de niet-gemotiveerde weigeringsbeslissingen van de overheid en de rechtbank om de betrokkene zijn verblijfsmachtiging niet te verlengen. Het is in het licht van deze bijzondere omstandigheden dat het EHRM, dat de betrokkene zelf als staatloze erkende, een schending van artikel 8 van het EVRM weerhield. Door louter zijn staatloosheid te benadrukken, toont verzoeker niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, als deze waarvan sprake was in het arrest Hoti. Hij toont dan ook niet aan waarom – in de context van de eerste bestreden beslissing, die ertoe strekt vast te stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem toelaten zijn verblijfsaanvraag alhier in te dienen en zich derhalve dient te richten tot de bevoegde consulaire post in zijn land van gewoonlijk verblijf – er in zijn geval op andersluidende wijze zou dienen te worden geoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM dan verweerder doet in de eerste bestreden beslissing.

2.14. Waar verzoeker kritiek uitoefent op de lange behandelingstermijn – waarbij er tweeënhalf jaar zit tussen de aanvraag en de beslissing – kan de Raad weliswaar begrip opbrengen voor de ergernis van verzoeker hierover, doch er blijkt niet welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De Raad ziet ook niet in waarom het uitblijven van een beslissing bij verzoeker het gerechtvaardigde vertrouwen zou hebben gewekt dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard. Voorts is het niet omdat verweerder er tweeënhalf jaar over doet om verzoekers aanvraag te behandelen dat verzoekers integratie niet langer een element zou zijn dat behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

2.15. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die zijn zaak kenmerken en die hij heeft ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag

en zijn staatloosheid te benadrukken en van oordeel te zijn dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kan verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De eerste vier middelen zijn derhalve ongegrond.

2.16. In een vijfde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met de vaststelling met het feit dat verzoeker hier reeds in 2002 als NBMJ in België is toegekomen en sedertdien onafgebroken alhier verblijft.

Dat evenmin enige rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker over geen paspoort beschikt nu hij een erkende staatloze is en hij bijgevolg niet kan terugkeren naar enig welkdanig land. Noch werd het rekening gehouden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake erkende staatlozen (zie supra).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.17. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een inreisverbod, wat de tweede bestreden beslissing niet is. De schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.18. Ook de tweede bestreden beslissing is duidelijk voorzien van een motivering in feite en in rechte. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven om binnen dertig dagen het grondgebied te verlaten, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, noch van enig ander document dat hem toelaat om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Waar verzoeker het gebrek aan een motivering over de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hekelt, wijst de Raad erop dat deze wetbepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de tweede bestreden beslissing, die hij inhoudelijk bekritiseert, waarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het gezinsleven, de medische toestand en het hoger belang van het kind. Blijkens het administratief dossier heeft verweerder zich van deze verplichting gekweten vermits attaché B.N. op 16 maart 2021 een nota heeft opgesteld waarin wordt gesteld dat verzoeker geen kinderen heeft, hij niet aantoonst dat hij alhier een gezin of familie zou hebben en dat hij geen medische elementen heeft bijgebracht. Deze afwegingen zijn pertinent. Verzoeker houdt ook nergens voor alhier een gezinsleven te leiden, minderjarige kinderen te hebben of te lijden aan een medische problematiek.

2.20. De Raad benadrukt voorts dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen en betekend op dezelfde datum als de eerste bestreden beslissing. In laatstgenoemde beslissing werd reeds rekening gehouden met en gemotiveerd over verzoekers individuele omstandigheden, waaronder zijn staatloosheid m.i.v. de door hem aangehaalde onmogelijkheid om terug te keren wegens het gebrek aan nationaliteit, de aangehaalde onverwijderbaarheid wegens het gebrek aan identiteitsdocumenten, de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake erkende staatlozen alsook zijn lang verblijf alhier sedert zijn binnenkomst in 2002, waarbij werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder hierover nogmaals diende te motiveren in het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.21. De Raad wijst er voorts nog op dat verzoeker werd bijgestaan door een raadsman bij het opstellen van het verzoekschrift om als staatloze te worden erkend en ook bij het opstellen van de in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker kan dan ook niet onwetend zijn van artikel 28 van het Verdrag van New York waarin het volgende kan worden gelezen:

“De Verdragsluitende Staten zullen aan de rechtmatig op hun grondgebied verblijvende staatlozen reisdocumenten verstrekken voor het reizen buiten dat grondgebied, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten; de bepalingen van de Bijlage van dit Verdrag zijn van toepassing op deze documenten. De Verdragsluitende Staten kunnen een zodanig reisdocument verstrekken aan elke andere staatloze op hun grondgebied; in het bijzonder zullen zij in welwillende overweging nemen, een zodanig reisdocument te verstrekken aan staatlozen op hun grondgebied, die niet in staat zijn een reisdocument te verkrijgen van het land van hun rechtmatig verblijf.”

Verzoeker heeft blijkens de hierboven vermelde brief van zijn raadsman van 19 juni 2018, gericht aan de Angolese ambassade, ook zelf gevraagd naar de mogelijkheden voor hem om een Angolees paspoort te verkrijgen, dan wel een document dat hem toelaat naar Angola te reizen. Hij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat hij niet over een reisdocument kan beschikken omdat hij geen enkele nationaliteit heeft en dus geen reisdocument kan verkrijgen. Zoals eerder gezegd, vermeldt verzoeker deze brief niet in zijn verzoekschrift en dus ook niet welk gevolg de Angolese ambassade aan deze brief heeft gegeven.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA